

בס"ד

רַבֵּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב

סְפֹרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל שָׁנִים קְדָמוֹנִיּוֹת

מֶרַב וּבֶן יִחִיד

LE RAV

LE FILS UNIQUE

*Le mérite de ce travail
est dédié à
l'élévation des âmes de*

CHIMEÔN BEN MEÏR

'HAYA BAT DANIEL

ת.נ.צ.ב.ה.

Il était une fois un rav qui n'avait pas d'enfant. Puis il eut un fils unique, qu'il éleva et maria. Or, ce fils habitait à l'étage, étudiant, comme il est d'usage parmi les gens de valeur. Il étudiait et priait constamment, cependant il ressentait un manque, dont il ignorait la nature. Il ne prenait goût ni à l'étude ni à la prière.

Il se confia à deux jeunes gens de sa connaissance, qui lui conseillèrent de voyager chez un certain Tsadik. Or, ce fils unique avait accompli une Mitsvah, qui le fit accéder au rang de "Petit Luminaire".

Il alla et révéla à son père, qu'il ne ressentait pas de saveur à son service divin, qu'il lui manquait quelque chose sans savoir quoi. Voilà pourquoi il souhaitait se rendre chez tel Tsadik. Son père lui répondit : « Comment te rendrais-tu chez lui ? N'es-tu pas plus érudit que lui et de meilleure naissance ? Il ne te sied pas de te rendre chez lui, abandonne-donc cette voie. » Il l'empêcha ainsi de voyager.

Le fils unique retourna à son étude et, de nouveau, ressentit un manque etc. Il chercha conseil auprès des mêmes personnes, celles-ci lui recommandèrent encore de se rendre auprès du Tsadik. Il retourna voir son père, qui l'influença et le dissuada de voyager. Tout ceci se

עשה ברב אחד שלא היה לו בנים. אחר-כך היה לו בן יחיד וגדל אותו והשיא אותו. והיה יושב בעליה ולמד בדרך אצל הגבירים. והיה לומד ומתפלל תמיד, רק שהיה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון ואינו יודע מהו. ולא היה מרגיש טעם בלמודו ובתפלתו.

וספר לפני שני אנשים בני הנעורים. ונתנו לו עצה שיסע לאותו צדיק. ואותו בן הנ"ל עשה מצוה, שבא על-ידה לבחינת מאור הקטן.

והלך אותו הבן יחיד וספר לאביו, באשר שאינו מרגיש טעם בעבודתו כנ"ל, וחסר לו ואינו יודע מהו, בכך הוא רוצה לנסע לאותו צדיק. והשיב לו אביו: איך אתה בא לנסע אליו הלא אתה למדן יותר ממנו ומיחס יותר ממנו, לא נאה לך לנסע אליו, בלך בדרך זו. עד שמנע אותו לנסע.

והזר ללמודו, ושוב הרגיש חסרון כנ"ל. והתיעץ שוב עם אותן האנשים הנ"ל, ויעצו אותו במקדם לנסע להצדיק. ושוב הלך לאביו, והטה אותו אביו ומנע אותו כנ"ל. ובן היה כמה פעמים. והבן הנ"ל היה מרגיש שחסר לו. והיה

répéta à plusieurs reprises. Or, le fils ressentait qu'il lui manquait quelque chose, et il se languissait beaucoup de combler ce manque dont il ne comprenait pas la nature.

Il alla de nouveau voir son père et insista tellement que ce dernier fut contraint de l'accompagner, car il ne voulait pas le laisser voyager seul, étant son seul fils. Le père lui déclara cependant : « Tu vas voir, je vais voyager avec toi et je te montrerai que ce Tsadik est sans valeur. » Ils firent atteler les chevaux à la voiture et se mirent en route.

Or, le père avait prévenu son fils : « Ceci constitue ma condition : si tout se passe normalement, cela voudra dire que le Ciel consent à notre voyage. Sinon, cela signifiera que le ciel s'y oppose, et nous rebrousserons chemin. » Ils roulèrent. Parvenus à un petit pont, l'un de leurs chevaux trébucha, la voiture se renversa et ils faillirent se noyer. Le père déclara au fils : « Regarde ! Une telle chose n'est pas ordinaire, ce voyage n'est donc pas souhaité du Ciel. » Et ils rebroussèrent chemin.

Le fils reprit son étude. De nouveau, il éprouva ce manque qu'il ne s'expliquait pas. Il retourna supplier son père. Celui-ci fut obligé de l'accompagner une seconde fois. Lorsqu'ils voyagèrent, le père énonça ses conditions comme

מתגעגע מאד לַמֵּלֶאכֶת הַסֵּרוּנוֹ וְלֹא יָדַע מֵהוּ כֵּן"ל.

וּבֹא עוֹד לְאָבִיו וְהַפְצִיר בּוֹ עַד שֶׁהִכְרִחַ אָבִיו לְנִסֵּעַ עִמּוֹ, כִּי לֹא רָצָה לְהַנִּיחַ אוֹתוֹ לְנִסֵּעַ לְבִדּוֹ מִחֲמַת שֶׁהָיָה בֶּן יָחִיד. וְאָמַר לוֹ אָבִיו: הֲלֹא תִרְאֶה שְׂאֵפֶס עִמָּךְ, וְאִרְאֶה לְךָ שְׂאִין בּוֹ מִמָּשׁ. וְאָסְרוּ הַמֶּרְכָּבָה וְנִסְעוּ.

אָמַר לוֹ אָבִיו: בָּזָה אֲנִיפָה: אִם יִתְּנֶהוּג בְּסֹדֶר, הוּא מִן הַשָּׁמַיִם, וְאִם לֹא, אִינוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, וְנִחְזֹר. וְנִסְעוּ וּבָאוּ אֶל גֶּשֶׁר קָטָן. וְנָפַל סוּם אֶחָד, וְהַמֶּרְכָּבָה נִתְּהַפְּכָה וּכְמַעַט נִטְבְּעוּ. אָמַר לוֹ אָבִיו: רִאֵה שְׂאִינוֹ מִתְּנֶהוּג בְּסֹדֶר וְאִין הַנְּסִיעָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְחִזְרוּ.

וְחִזְרָה הֵבֵן לְלִמּוּדוֹ. וְשׁוּב רָאָה הַחֲסָרוֹן שֶׁחָסַר לוֹ וְאִינוֹ יוֹדֵעַ. וְחִזְרָה וְהַפְצִיר בְּאָבִיו כֵּן"ל. וְהִכְרִחַ לְנִסֵּעַ עִמּוֹ שֵׁנִית. וּכְשֶׁנִּסְעוּ הָעֶמִיד אָבִיו הַנָּסִיִּין כְּבָרָא שׁוֹנָה אִם יִתְּנֶהוּג בְּסֹדֶר. וְנִזְדַּמֵּן כְּשֶׁהָיוּ נוֹסְעִים,

précédemment, tout devait se passer normalement. Or, il arriva que, sur la route, les deux essieux de la voiture se brisèrent. Le père déclara au fils : « Comprends-donc qu'un tel voyage ne nous convient pas. Est-ce naturel que deux essieux se rompent ? Nous avons voyagé dans cette voiture tant de fois, une telle chose ne s'est jamais produite. » Ils s'en retournèrent.

Le fils unique reprit ses habitudes, c'est-à-dire son étude, mais il éprouva de nouveau ce manque. Les mêmes personnes lui conseillèrent de voyager [auprès du Tsadik]. Il se présenta encore chez son père et l'implora; celui-ci dut l'accompagner une fois de plus. Mais cette fois, le fils demanda au père de ne plus conditionner leur voyage, car la nature est ainsi faite qu'un cheval tombe parfois, ou que les essieux cassent, à moins que ne se produise quelque chose d'exceptionnel. Ils se mirent en route.

Le rav et le fils unique parvinrent à une auberge pour y passer la nuit, et rencontrèrent là-bas un marchand. Ils se mirent à discuter ensemble, comme c'est l'habitude chez les commerçants, sans divulguer toutefois leur destination, car le rav avait honte de révéler qu'il se rendait chez le Tsadik. Ils bavardaient donc de faits divers, puis au cours de la conversation, ils en vinrent à parler

וְנִשְׁבְּרוּ שְׁנֵי הַיָּדוֹת (שְׁקוֹרִין "אֶקְסִין"). וְאָמַר לוֹ אָבִיו: רְאֵה שְׂאִינוֹ מִתְנַהֵג לָנוּ לְנִסֵּעַ, כִּי הֵאֵם זֶה דֶּרֶךְ הַטָּבֵעַ שֶׁיִּשְׁתַּבְּרוּ שְׁנֵי הָאֶקְסִין. וְכַּמָּה פְּעָמִים שָׁנִסְעוּ עִם הַמָּרְכָּבָה הַזֹּאת, וְלֹא נִזְדַּמְּן כּוֹזָאת, וְחָזְרוּ.

וְחָזַר הֵבֵן הַנִּי"ל לְדַרְכּוֹ כַּנִּי"ל, הֵינּוּ לְלִמּוּדוֹ וְכוּ' כַּנִּי"ל, וְשׁוֹב הָרָגִישׁ הַחֲסָרוֹן כַּנִּי"ל, וְהֶאֱנִשִּׁים יַעֲצוּ אוֹתוֹ לְנִסֵּעַ. וְחָזַר לְאָבִיו וְהִפְצִיר אוֹתוֹ כַּנִּי"ל וְהִכְרִיחַ לְנִסֵּעַ עִמוֹ עוֹד. וְאָמַר לוֹ הֵבֵן שְׁלֹא נַעֲמֵד עוֹד עַל נִסְיוֹן כָּזֶה, כִּי זֶה דֶּרֶךְ הַטָּבֵעַ, שֶׁנּוֹפֵל סוּם לְפַעֲמִים, אוֹ שֶׁנִּשְׁתַּבְּרוּ הָאֶקְסִין, אִם לֹא שִׁיחִיָּה אִיזָה דָּבָר מְרֻנָּשׁ מְאֹד, וְנִסְעוּ.

וּבָאוּ לְקָרַע טְשָׁמִי לָלוֹן, וּמָצְאוּ שָׁם סוֹחֵר. וְהִתְחִילוּ לְסַפֵּר עִמוֹ בְּדֶרֶךְ הַסּוֹחָרִים, וְלֹא גָלוּ לוֹ שֶׁהֵם נוֹסְעִים לָשָׁם, כִּי הָרַב הָיָה מִתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצָמוֹ לֹאמַר שֶׁנּוֹסֵעַ לְאוֹתוֹ הַצַּדִּיק. וְהָיוּ מְדַבְּרִים מֵעֲסָקֵי הָעוֹלָם, עַד שֶׁבְּסֻבּ הַדְּבָרִים הִגִּיעוּ לְסַפֵּר מְצַדִּיקִים הֵיכֵן נִמְצְאִים צַדִּיקִים. וְסַפֵּר לָהֶם שֶׁשָׁם נִמְצָא צַדִּיק, וְשָׁם

וְשָׁם.

des Tsadikim et des lieux où ils se trouvent. Le marchand leur raconta qu'à tel endroit résidait un Tsadik, et à tel autre encore.

Le rav et son fils se mirent alors à parler du Tsadik chez qui ils se rendaient. Le marchand leur répliqua, l'air étonné : « Celui-là ? C'est un ignorant ! Car, je reviens de chez lui, et j'étais là-bas lorsqu'il a commis une faute. » Le père, s'adressant à son fils : « Tu vois bien, mon enfant, ce que raconte le marchand, en toute innocence, lui-même revient de là-bas !... »

Ils s'en retournèrent, et le fils mourut. Il apparut en rêve, par la suite, au rav son père. Celui-ci remarqua combien son fils était courroucé, il l'interrogea : « Pourquoi es-tu irrité à ce point ? » le fils lui répondit : « Rends-toi donc auprès du Tsadik chez qui nous devons aller, celui-ci t'apprendra la raison de ma colère. » Le rav se réveilla et conclut que ce n'était qu'un effet du hasard.

Puis il fit le même rêve de nouveau, et considéra encore qu'il s'agissait d'un rêve sans signification, et ainsi jusqu'à trois fois. Il reconnut enfin que la chose n'était pas fortuite. Il voyagea là-bas [chez le Tsadik] et sur la route, il croisa le marchand qu'il avait rencontré auparavant, lorsqu'il avait voyagé avec son fils.

וְהִתְחִילוּ הֵם לְדַבֵּר מִהַצְדִּיק שְׁנִסְעוּ אֵלָיו. הָשִׁיב לָהֶם: זֶה, בְּלִשׁוֹן תַּמָּה, הֵלֵא קָל הוּא, כִּי אֲנִי נוֹסֵעַ עִבְשׁוּ מִמֶּנּוּ, וְאֲנִי הָיִיתִי שָׁם, שְׁהָיָה עוֹבֵר עֲבָרָה. עָנָה אָבִיו וְאָמַר לְבָנוֹ: הֲרֹאִיתָ בְּנִי, מָה שְׂזָה הַפּוֹחֵר מְסַפֵּר לְפִי תַמּוֹ. וְהֵלֵא הוּא נוֹסֵעַ מִשָּׁם.

וְחָזְרוּ לְבֵיתָם וְנִפְטַר אוֹתוֹ הַבֶּן. וְכֹא בַחֲלוֹם לְהֵרֵב הַנָּ"ל אָבִיו. וְרָאָה אוֹתוֹ שְׁהָיָה עוֹמֵד בְּכַעַס גָּדוֹל. וְשָׁאַל אוֹתוֹ: לָמָּה אַתָּה בְּכַעַס כָּל־כָּךְ. וְהָשִׁיב לוֹ, שְׂיִסַּע לְאוֹתוֹ הַצְדִּיק הַנָּ"ל, שְׂרָצָה לְנִסְעַ עִם בְּנוֹ אֵלָיו כַּנָּ"ל, וְהוּא יִגִּיד לָךְ עַל מָה אֲנִי בְּכַעַס. וְהִקְיִן, וְאָמַר שְׂמִקְרָה הוּא.

אַחֲר־כֵּךְ חָלַם לוֹ עוֹד כַּנָּ"ל, וְאָמַר שְׂהוּא גַם־כֵּן חָלוֹם שׁוּא, וְכֵן עַד שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים. וְהִבִּין הֵלֵא דָבָר הוּא, וְנִסְעַ לְשָׁם. וּפָגַע בַּהֲדָרָךְ אֶת הַפּוֹחֵר שְׂפָגַע מִקֶּדֶם בְּעֵת שְׁנִסְעַ עִם בְּנוֹ.

Le rav le reconnut et l'interpella : « Tu es bien celui que j'ai vu à l'auberge !? » L'autre lui rétorqua : « Bien sûr que tu m'as vu ! » et, ouvrant largement sa bouche, il lui proposa : « Si tu le veux bien, je vais t'avaler ! » Le rav lui répondit : « Qu'entends-tu par là ? » L'autre continua : « Rappelle-toi ! Lorsque tu as voyagé avec ton fils. Au début, un cheval a trébuché sur le pont et tu t'en es retourné; puis, ce sont les essieux qui se sont brisés; ensuite, tu m'as rencontré, et je t'ai déclaré qu'il [le Tsadik] était un ignorant.

Et puisque je m'en suis débarrassé – de ton fils, tu peux désormais continuer ta route. Car ton fils avait accédé au rang de "Petit Luminaire", et ce Tsadik étant du niveau de "Grand Luminaire", s'ils s'étaient rencontrés, le Machia'h serait venu. Et puisque j'ai écarté ton fils, tu peux continuer ton voyage. » Le "marchand" disparut en prononçant ces paroles, et l'autre [le rav] n'avait personne à qui répondre.

Le rav voyagea chez le Tsadik, et s'écria : « Malheur ! Malheur ! Malheur pour ceux qu'on a perdus et qu'on ne peut ramener ! » (*Exode Rabba* 6,4).

Que l'Eternel béni-soit-Il nous rapporte bien vite ceux qui nous ont été retirés, Amen.

וְהַכִּיר אוֹתוֹ וְאָמַר לוֹ: הֲלֹא אַתָּה הוּא שְׂרָאִיתִיךָ בְּאוֹתוֹ הַקָּרַעַטְשָׁמִי. וְהָשִׁיב לוֹ: בְּיֹדַי רָאִיתָ אוֹתִי. וּפָתַח פִּיו וְאָמַר לוֹ: אִם תִּרְצֶה, אֶהְיֶה בּוֹלֵעַ אוֹתְךָ. אָמַר לוֹ: מָה אַתָּה מְדַבֵּר? הָשִׁיב לוֹ: זָכוֹר אַתָּה, כְּשֶׁנִּסַּעְתָּ עִם בְּנֶךָ, וּבִתְחִלָּה נָפַל סוּם עַל הַגָּשֶׁר, וַחֲזַרְתָּ. אַחֲרֵיכֶּךָ נִשְׁבְּרוּ הָאֲקָסִין. אַחֲרֵיכֶּךָ פָּגַעְתָּ בִּי, וְאָמַרְתִּי לָךְ שֶׁהוּא קָל.

וּמֵאַחֵר שִׁפְטַרְתִּי אוֹתוֹ, אֶת בְּנֶךָ, עֲכָשׁוּ אַתָּה רִשְׁאֵי לְנִסְעָ, כִּי הוּא הָיָה בְּחִינַת מְאוֹר הַקָּטָן, וְהַצַּדִּיק הַזֶּה הוּא בְּחִינַת מְאוֹר הַגָּדוֹל. וְאִם הָיוּ מִתְוַעְדִּים יַחַד, הָיָה בָּא מְשִׁיחַ. וְכִיּוֹן שִׁפְטַרְתִּי אוֹתוֹ אַתָּה רִשְׁאֵי לְנִסְעָ. וּבִתְוֹךְ דְּבָרָיו נֶעְלָם, וְלֹא הָיָה לוֹ עִם מִי לְדַבֵּר.

וְנִסְעַ הָרַב אֶל הַצַּדִּיק, וְצָעֵק: חֲבֹל, חֲבֹל, חֲבֹל עַל דְּאֲבָדִין וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין.

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יָשִׁיב גְּדַחֲנֵנוּ בְּקֶרֶב, אָמֵן:

Car, ce marchand était en fait le *Samèkh-Mèm* [l'ange du mal] lui-même, qui avait pris l'apparence d'un commerçant et les avait ainsi bernés. Puis, en rencontrant le rav une seconde fois, il l'avait nargué, pour avoir écouté son conseil. Ainsi se comporte le *Yétsèr HaRa'* [le mauvais penchant], comme c'est [tristement] connu, l'Eternel béni-soit-Il nous en préserve.

וְזֶה הַסּוֹחֵר הַנִּלְהָיָה הַסַּמְךָ-מֵם
בְּעֵצְמוֹ, שֶׁנִּדְמָה לְסוֹחֵר וְהִטְעָה
אוֹתָם. וְאַחֲרֵכֶךְ בְּשִׁפְנֵעַ שְׁנִית
בְּהָרֵב הַנִּלְהָיָה הַתְנַגֵּה עִמּוֹ הוּא
בְּעֵצְמוֹ עַל אֲשֶׁר שָׁמַע לַעֲצָתוֹ, כִּי בֶן
דֶּרֶכּוֹ כִּידוּעַ. הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִצְלֵנוּ:

רמזי מעשיות

סיפור נפלא ונורא ומוסר השכל איך הבע"ד מתגבר ומשתדל בתחבולותיו למנוע מלהתקרב להצדיק האמת והעיקר מהצדיק שבו תלוי כל תקוות ישראל וכל מה שהאדם גדול ביותר ויש בו מדריגה ובחינה גבוהה ביותר מתגבר עליו למנוע ביותר כי אם היה הוא מתקרב מי יודע מה היה נצמח מזה טובה ותיקון לכלל ישראל ולכלל כל העולמות כולם כמובן מסיפור זה עצמו כי הלא גם הצדיק הזה היה מפורסם והיו אנשים מישראל מקורבים אליו כי הלא מהם היו אותם האנשים שייעצו לזה לבן הרב שיסע לצדיק הזה ודייקא על בן הרב הזה מחמת שהיה בו בחינה גבוהה כי זכה לבחינת מאור הקטן ואם היה הוא מתקרב לצדיק זה שהיה בחינת מאור הגדול היה תיקון כל העולם כמבואר בפנים על כן התגבר עליו הבע"ד ביותר, ועיקר ההתגברות היה למנוע מלהתקרב לצדיק זה דווקא אבל גם הבע"ד היה מרוצה שיתקרב לצדיקים אחרים ויכול להיות שאלו הצדיקים שסיפר להם הבע"ד (בפגעים בו מתחלה) ששם נמצא צדיק ושם ושם יכול להיות שהם גם כן היו צדיקי אמת, רק שלא היו במדריגת ומעלת זה הצדיק שבו הי' תלוי שלימות נפשו של בן הרב ושלימות תיקון כל העולם כולו:

גם מובן מסיפור זה איך שבענינים כאלו אין להעמיד על נסיונות אם יתנהג כסדר כי אדרבא ברוב הפעמים אם הענין הוא דבר גדול באמת בוודאי בתחלת הענין יתגבר הבע"ד והקיסטרוגים להזמין איזה סיבות שהם מבחינת שלא כסדר בכדי למנוע על ידי זה חס ושלום וצריכין להתפלל ע"ז להשם יתברך מאד שלא יזמין לו נסיונות וסיבות חס ושלום, וכמאמר דוד המע"ה גר אנכי בארץ אל תסתור ממני מצותיך וכיוצא בזה עוד הרבה פסוקים כאלה בענין זה ואם רואה שמתגברים המניעות כנגדו אז צריך להתגבר כנגדם בחשק גדול ביותר וכמבואר בדבריו ז"ל הרבה בזה והעיקר צריכין

להתגבר נגד מניעת המוח כי הבע"ד מתגבר לעקם הלב והמוח בסברות של שקר וטעות כי הלא גם בסיפור זה היה העיקר מניעת המוח ובתחלה היה המניעה מאביו שהשיב לו הלא אתה למדן ומיוחס יותר ממנו לא נאה לך לנסוע אליו וכו', ואחר כך כשנסע והעמיד על נסיון אם יתנהג כסדר וכו' זה גם כן היה מצד מניעת המוח וכן אחר שנפל הסוס מן הגשר ונהפכה המרכבה וכן בפעם השני שנשברו שני ידות העגלה וכי היה להם על ידי זה איזה מניעה ממש מלנסוע להצדיק, רק שעל ידי זה התגברו עליהם מניעת המוח ביותר, ובפרט בהנסיעה השלישית שהסכימו שלא לעמוד עוד על נסיונות כאלו, אם לא שיהיה איזה דבר מורגש מאד ונמנעו אחר כך על ידי שפגעו בהסוחר ודיבר לשון הרע ושקרים על הצדיק וכי דבר כזה הוא דבר מורגש מאד באמת שצריכין להמנע על ידי זה הלא ידוע שכל העולם מלא שקרים וכמאמר הכתוב תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק וכו' וכידוע ומפורסם שכמעט על רוב גדולי ישראל בפרט על יחיד הדורות היה עליהם מחלוקת הרבה ודיברו עליהם שקרים וכזבים הרבה ואחר כך איך נמנעו כל כך על ידי מה שדיבר הסוחר לפי תומו מי יודע אם הוא לפי תומו כי אולי הוא מהחולקים עליו ושונאים אותו וכששמע שהתחילו הם לדבר ממנו השיב להם לשיטתו:

מכל זה מובן לכל שעיקר התגברות המניעות בענין זה היה רק מניעת המוח על כן צריכין להתפלל הרבה להשם יתברך להנצל מזה:

והעיקר למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום וכל מעשיו יהיו רק לשם שמים באמת, אז יהיה ה' בעזרו לעמוד ולהתגבר על כל המניעות ויזכה לילך בדרך האמת לאמתו וכמובן גם בסיפור זה שהמניעה מאביו הרב היה רק מחמת פחיתות הכבוד, כי השיב לו הלא אתה למדן ומיוחס יותר ממנו ולא נאה לך לנסוע אליו ובאמת אין עיקר השלימות תלוי בלמדן ומיוחס רק הכל לפי רוב המעשה וכמו שרימז רבינו ז"ל בסיפור זה עצמו במה שכתוב שם ואותו בן הנ"ל עשה מצוה שבא על ידה לבחינת מאור הקטן ראה והתפלא על עומק קדושת דבריו ז"ל כי לא אמר סתם שאותו הבן היה בחינת מאור הקטן רק ביאר להדיא שבא למדריגה זאת על ידי מצוה שעשה כי הכל לפי רוב המעשה כנ"ל ואין להאריך בכאן בעניינים אלו ביותר ומבואר במ"א:

ועיין שם עוד שאחר כך כשפגע הרב בהסוחר אחר פטירת הבן והכירו כי הוא זה הסוחר שראה אותו מקודם והשיב לו בוודאי ראית אותי ופתח פיו ואמר לו אם תרצה אהיה בולע אותך וכו' והגם כי לשון זה רגיל בבני אדם אף על פי כן הוא לשון תמוה כי מי הוא שירצה שיבלעו אותו ועוד אם יכול לבלוע אותו יבלע אותו גם אם לא ירצה אך יש לומר שרימז לנו רבינו ז"ל גם בזה דבר עמוק ואמת, כי באמת אי אפשר להבע"ד לבלוע את האדם בעל כרחו גם אם לא יתרצה אליו רק שהוא מסבב ברוב תחבולותיו והסתותיו ופיתויו עד שמכנים רצון בלב האדם לנשות אחריו ואז יכול לבלוע אותו ממש חס ושלום כמו שגם בסיפור זה הכנים תחלה בלב הרב שלא יהיה לו רצון שיסע בנו אל הצדיק כי נדמה לו שהוא פחיתות הכבוד לפניו וכמבואר גם אחר כך בפגעו בהסוחר היה מתבייש לומר שנסע לאותו צדיק וממילא כשהכנים הבע"ד בדעתו לנשות אחר רצונו בוודאי

היה בכחו להתגבר עליו וזה רימז לו אם תרצה היינו אם יהיה רצונך נמשך אחר רצוני בוודאי אהיה בולע אותך בבחינת כבלע רשע צדיק ממנו דייקא ולא צדיק גמור כמו שדרשו רז"ל כי בוודאי הוא רוצה לבלוע את האדם לגמרי חס ושלום בבחינת צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו ועל כן עיקר העצה להתגבר לבלי להיות לו שום רצון אליו (כי היתכן שיהיה להאדם רצון שיבלע אותו שונאו) ואז בוודאי יתגבר עליו כי הקב"ה עוזרו ומסייע לו בבחינת ה' לא יעזבנו בידו כמו שדרשו רז"ל על פסוק ואתה תמשל בו אם תרצה תתגבר עליו אם תרצה דייקא וזה בחינת מה שאמר הכתוב "בני אם יפתוך חטאים אל תאבה" אל תאבה דייקא ואז בוודאי יתגבר עליהם וזה בחינת מה שנאמר אצל יוסף הצדיק וימאן וימאן דייקא וכמבואר מזה במ"א:

ובאמת ע"פ רוב מה שהבע"ד בולע לפעמים את האדם לגמרי חס ושלום הוא על ידי שבתחלה מסיתו למה שמסיתו ואחר כך כששומע אליו הוא בא בעצמו ומודיע לו עוצם הפגם שפגם על ידי זה עד שעל ידי זה מחליש דעתו ומפילו לגמרי חס ושלום ועל כן גם בכאן שבא להודיע להרב עוצם הפגם שפגם על ידי שנמשך אחרי הסתותיו ופיתויו אמר לו תחלה אם תרצה אהיה בולע אותך היינו כי אם ירצה גם עכשיו להיות נמשך אחר עצתו ויחליש דעתו מאד אז יוכל לבלוע אותו ממש חס ושלום וכאשר היו כבר כמה מעשיות כאלה בעולם השם יתברך יצילנו:

והנה עוד מבואר ומובן מתחלת זה הסיפור כי לא מיבעיא מי שאינו עוסק בתפלה ורחוק לגמרי מעבודת ה' הוא צריך בוודאי להשתדל לבוא ולהתקרב להצדיק האמת כי בוודאי יתעורר על ידו לתשובה שלימה אך אפילו מי שעוסק בעבודת ה' ולומד ומתפלל תמיד, אף על פי כן להרגיש טעם בעבודתו ולעבוד את ה' בשמחה ושתהיה עבודתו שלימה בלי שום חסרון הוא רק על ידי התקרבות להצדיק האמת, כמבואר בפנים ועוד במקומות הרבה בדבריו ז"ל ועיין במאמר אמור אל הכהנים בליקו"א סי' ב' מבואר שכל בחינת עבודת התפלה הוא בחינת מאור הקטן על כן צריכין לקשר אותה ולהביא אותה אל הצדיק האמת שהוא בחינת משה בחינת מאור הגדול בכדי להאיר בה ולהשלימה שזה בחינת להזהיר גדולים על הקטנים שזה בחינת מה שנאמר אצל המשכן ויביאו את המשכן אל משה ויקם משה (דייקא) את המשכן וכמבואר גם בזוהר הקדוש (פקודי רל"ח ע"ב) עיין שם עוד ועוד בכמה מקומות מדבריו ז"ל בענין זה ויונעם לך:

לקוטי עצות – מהדורא בתרא

צדיק פ"ו

(מובא שם תמצית כל הענין הנ"ל בקצרה)

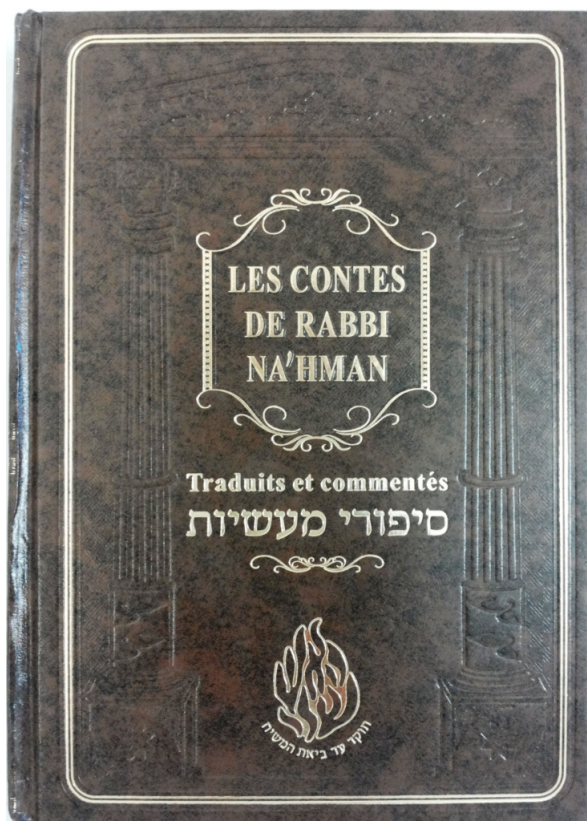
כל זמן שאין האדם זוכה להתקרב באמת אל הצדיק האמת אזי אף על פי שלומד ומתפלל תמיד אף על פי כן אינו זוכה להרגיש טעם אמיתי בלימודו ותפלתו ואם היה משים אל לבו היטב היה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון ואינו יודע מה (ובאמת

החסרון הוא מצד שלא זכה להתקרב לצדיק אמיתי שיאיר לו האמת) ואשרי למי שזוכה להתקרב להצדיק האמת בעוה"ז בחיים חיותו כי הבע"ד מניח את עצמו ע"ז מאד למנוע את האדם מזה כל ימי חייו חס ושלום מאחר שעיקר שלימות קדושת יהדותו תלוי בזה ולפעמים יש אדם שעושה מצוה כזאת שבא על ידי זה לבחינת מאור הקטן ואלמלי היה האדם הזה זוכה להתקרב אל הצדיק האמיתי שהוא בחינת מאור הגדול כבר היה בא משיח והיה תיקון העולם בשלימות, והאדם הזה אף שיש לו גיעגועים וכסופים גדולים מסתמא להתקרב לזה הצדיק אך הבע"ד מתגרה בזה האדם ביותר ומזמין לו מניעות רבות אחרות בכל פעם בפרט מניעת המוח כמבואר במ"א (וכמבואר לעיל) ועיקר המניעה על ידי שמתלבש הס"ם עצמו באיזה חולקים ובודים הדוברים על הצדיק עתק וכו' על כן צריכין לבקש מאד מהשם יתברך שיזכה לשבר כל המניעות ולהתקרב באמת להצדיק האמת עיין בפנים:

Les Contes de Rabbi NA'HMAN

Édition de luxe, à prix coûtant

32 chékels

ISRAËL

972 (0) 54 84 29 006

(Meïr)

FRANCE

01 77 47 57 04

(Meïr)